

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΙΝΕ ΚΟΜΨΕΣ Η ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ;

("Ένα πολύκροτο άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Αντρέ Μαζέ για την κομψότητα των «αστέρων»)

Ο πιστεύετε; Υπάρχουν λοιπόν πολλοί που θεοσιώνουν, ότι η «βεντέττες» του Χόλλυγουντ δεν είνε διόλου κομψές. "Ότι είνε μονάχα παράξενες κι' έκκεντρικές και κάθε τι που θά φορέσουν τις κάνει νά φαίνονται ότι «γυρίζουν» ακόμη και στην ιδιωτική ζωή τους, ότι είνε δηλαδή περισσότερο «θεατρίνες» παρά κομψές γυναίκες. Μή σάς φαίνεται περίεργο. Αυτή η σταυροφορία άρχισε τελευταίως από τό Παρίσι. "Όλοι οι μεγάλοι της κομποπόλεως, κήρυξαν έναν έξοντωτικό πόλεμο κατά των «αστέρων», οι όποιοι ανάγκασαν τις θαυμαστίες τους νά τις μιμηθούν και νά φορέσουν τις ίδιες τουαλέτες μ' αυτές. Οι καλλιτέχνες λοιπόν τών διαφόρων ατελιέ, που δημοσιεύτηκαν απ' αυτή τή μαζιά τών γυναικών, προσπαθούν σήμερα ν' αποδείξουν ότι η μεγάλες «γόησες» δεν έχουν καθόλου γούστο κι' ότι τά φορεμάτα τους κάνουν μόνον για τό «στούντιο». Έντοιας ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος, ο κ. Λουίς Στέβενσον, είχε τήν ύπομνη νά ρωτήση είκοσι από τις πιο γνωστές «βεντέττες» της θόνης, ή όποιες του άποκαλύψαν γιατί δίνουν ένα δικό τους τόνο στο ντύσιμό τους και γιατί δεν ακολουθούν τήν μόδα τών μεγάλων «ατελιέ». Αυτό τό ρεπορτάζ δημοσιεύτηκε στά «Κινηματογραφικά Νέα» του Χόλλυγουντ και προκάλεσε μεγάλο θόρυβο. "Όλες δέ ή γυναικες τού Νέου Κόσμου διαοργάνωσαν διαλέξεις στις διάφορες λέσγες τους για νά υπερασπίσουν τις ώμορφες «γόησες» του κινηματογράφου. "Ίδου λοιπόν τί γράφει ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος:

«Είνε θλιβερό, μά τήν αλήθεια, τό ότι πολλοί καλλιτέχνες τών μεγάλων Οίκων Μόδας του Παρισιού, κατηγορούν τις «βεντέττες» του Χόλλυγουντ ότι δεν έχουν γούστο κι' ότι δεν ντύνονται κομψά. Μ' ακόμη είνε πιο άπογορευτικό, τό ότι υποστηρίζουν τή γνώμη τους με επιχειρήματα, τά οποία δεν κολακεύουν καθόλου τή φήμη τους. Κι' όμως, ή αλήθεια είνε διαφορετική. Αυτοί οι Παριζιάνοι καλλιτέχνες αναγκάσθηκαν νά κάνουν αυτή τή σταυροφορία από φόβο ήπιώς τυχόν τό Παρίσι χάσει τήν πελατεία τών πλουσίων 'Αμερικανίδων που παράγγελλαν τις πανάκριβες τουαλέτες των στής «Λαμβέν» ή στου «Σιαπαρελί». Μά ή γυναίκες τού Νέου Κόσμου θαρέθηκαν πια τήν Εύρώπη. Κι' αυτοί ακόμη οι περιηγητάι δεν ξεκινούν πια για τό Παρίσι. Τά μακρινά ταξείδια τους τά περιμένα χρόνια άφείλοντο στο ότι θέλανε νά πιδουν και νά διασκεδάσουν λίγο με σαμπάνια. Μετά τήν άνοι όμως της ποταπογορεύσεως, όλα στην 'Αμερική άλλαξαν ως διά μαγείας. Οι 'Αμερικανοί διασκεδάζουν καλύτερα στά νυχτερινά κέντρα της Νέας 'Υόρκης, παρά στή Μονιόστον. Κι' ή γυναίκες τους δεν ξεκινούν θέβαια μόνες τους για τήν Εύρώπη, με μόνο σκοπό νά κάνουν τις τουαλέτες τους. Προτιμούν τώρα τήν 'Αμερικανική διάσημη που τήν λουσάν ούρου ή «βεντέττες» του Χόλλυγουντ και «ανάησες» του κινηματογράφου ντύνεται με τό δικό της γούστο. "Ας δούμε λοιπόν τί λέει ή νόησες αυτές για τό ντύσιμό τους.

«Η Καρόλ Λομπάρ, παραδείγματος χάριν, μου είπε λίγο έκπλη-

κτη γι' αυτή τήν τόσο πολύ γυναικεία έρώτησή μου.

—Μ' άρέσουν πάντα ή μακρυνές τουαλέτες, που δίνουν μία χάρι στο σώμα. Προτιμώ τ' άνοιχτά χρώματα και πρό πάντων τό άσπρο ή τό άρζαντέ. Πάει έξαιρετικά στην έαυθη ώμορφία μου και μου δίνει μία μοναδική γλυκύτητα στη φυσιογνωμία μου. Τά καπέλλα μου είνε πάντοτε μικρά κι' άφίνουν άκάλυπτο τό μέτωπό μου. "Όταν καμιά φορά στις ταινίες που «γυρίζω» ανάγκάζομαι νά φορέσω πλατύγυρα καπέλλα, με πιάνει πονοκέφαλος κι' όλη τή μέρα είμαι άρρωστη. "Όσο τώρα για τις θραδυνές τουαλέτες, προτιμώ τό μαύρο, μ' ένα πολύ άνοιχτό ντεκολτέ που άφίνει άκάλυπτη όλη τήν πλάτη μου. Δεν φοράω ποτέ κοσμήματα και πολλές φορές θυάζω κι' αυτά τά σκουλαρική μου. Νομίζω, ότι μία γυναίκα για νά φαίνεται κομψή πρέπει όσο μπορεί νά είνε πιο απλά ντυμένη.

«Η Έλίσσα Λάντι όμως είνε τό αντίθετο της Καρόλ Λομπάρ:

—'Αγαπά, μου είπε, νά ντύνομαι πάντα με μεγάλη πολυτέλεια. Η τουαλέτες μου κοστίζουν πολλές χιλιάδες δολάρια και μ' άπασχολούν περισσότερο κι' απ' αυτό τό «στούντιο». Μονάχη μου στήχνω θλέπετε τά σχέδιά τους. "Εγώ όμως δυο περιφημες μωδίστρες της Νέας 'Υόρκης για τό ράψιμο τών φορεμάτων μου. Τό χρώμα τους; "Αν με είνε άνοιχτό, φοράω ένα πλατύγυρο μαύρο καπέλλο και τυλιγομαι με μία μεγάλη μαύρη γούνα. Τό άσπρο και τό μαύρο είνε τά χρώματα που μου πηγαίνουν πάρα πολύ. Μά αν πάλι είνε κόκκινο ή πράσινο τό φρεμά μου, τότε φοράω καπέλλο της ίδιας άπονώσεως. "Όσο για τά παπούτσια μου; Πάντα, κάθε καλοκαίρι, φοράω κάτι ειδικά σανδάλια, που μου τά έχει ράψει ένας πρωταντικός καλλιτέχνης ύποδηματοποιός. Αυτά τά σανδάλια άφίνουν άκάλυπτη τή άκρη τών ποδιών κι' επειδή έγω ώραίο πδνι, όλοι οι θαυμασταί μου μόλις μ' άπτικρουν καταβάζουν τά μάτια τους. "Όνι όμως από τήν ντροπή τους, μά για νά τά θαυμάσουν τά πόδια μου όση ώρα συζητάω μαζί τους.

«Η Έλίσσα Λάντι

σιλουέττα και περπατάει με μικρά θήματα θασ'ίσιας. "Όσο για τά παπούτσια της; Προτιμάει πάντα τά καστόνια γοβάκια, που κομπάνουν με δυο φαδιές λουράκια, τά οποία έξέχουν σην μικρά στερα. Η Κοιπ'ίτα Μοντενέγκρο στο ντύσιμό της είνε πάρα πολύ 'Αμερικανίδα.

«Η Μπέττυ Νταίβις έχει μεγάλη άδυναμία στά σκοτεινώχρω-

μα υπερε που τά στολίζει πάντα με μία μεγάλη φουνταφοράει κλειστές τουαλέτες με φαρδειούς γιακάδες κι' άφίνει νά πέφτουν ούτος άνω της ή ξανθές μπούκλες τών Αμιμύσιων μαλλιών της. "Όσοι δεν τήν ξέρου μ' αυτό τό πάρα πολύ κοριτσίστικο ντύσιμό της τή νομίζουν για κανένα έθυμο «γκέριλ», που μόλις ήρε στο

«Η Αντριέν 'Αμες

«Η Γενεβιέθη Τοδίν

Χόλλυγουντ και που φοβάται όμως ακόμη και τη σκιά του!...

—Νομίζω ότι είμαι ακόμη πάρα πολύ μικρή, μου είπε και γι' αυτό έχω την άδυναμία να ντυνόμμαι απλά σαν μαθητριάδα. Φοράω παπούτσια χωρίς τακούνια και κοντές φούστες που άφηνουν ακάλυπτα τα πόδια μου ως τις γάμπες. Μ' αρέσουν εξαιρετικά τα ταγιέρ, γιατί έχουν τσέπες και μπορεί κανείς να γράψει τα χέρια του και να περπατάει γρήγορα στο δρόμο! Στο Χόλλυγουντ με λένε «αγριοκάταικο» γιατί δεν έχω ούτε το ύψος των μοιραίων γυναικών, ούτε τη μεγαλοπρέπεια ενός διασημού «άστέρου», αλλά γελώ και διασκεδάζω μ' όλο το κόσμο, χωρίς να πιάνομαι ούτε και σ' αυτά τα δίχτυα του έρωτος.

 «Η Μύριελ Ήθανς είναι μία σατανική γυναίκα! Από τον τύπο της μπορεί να την καταλάβει κανείς. Φοράει πάντα τόσο στραβά τα μικρά καπέλλα της, ώστε της σκεπάζουν τελείως το δεξί μάτι. Όσο για τις τουαλέτες της, είναι πάρα πολύ έκκεντρικές, είναι κλειστές ως το λαιμό και μόνο η φούστα της στο κάτω μέρος είναι κομμένη, με τέτοιο τρόπο, ώστε ν' αφήνει να φαίνεται το πόδι της ως το γόνατο. Μοιάζει με τις εθιμικές γυναίκες των μεγάλων λιμανιών.»

 «Η Τζόαν Κράουφορντ φοράει τα περιεργότερα καπέλλα στο Χόλλυγουντ, που έχουν πάντα ένα χαρακτηριστικό τράκιομα μπροστά ή στα πλάγια.»

—Προτιμάω, μου είπε, τις μακρές τουαλέτες, χωρίς όμως μανίκια κι' αγαπάω πάρα πολύ το λευκό χρώμα. Τα περισσότερα φορέματά μου είναι λευκά. Και ξέρετε γιατί προτιμάω αυτό το χρώμα; Γιατί με κάνει να φαίνομαι πιο νέα απ' ό,τι είμαι. Έπειτα πηγαίνει και στο χρώμα της επιδερμίδος μου.

 «Εκείνη όμως που φημίζεται για την κομψότητα της στην πόλη του κινηματογράφου, είναι η Μάρλεν Νητήριχ. Το ραφιναρισμένο γούστο της, το προσηκτικό διάλεγμα των χρωμάτων που θ' άφορέση και το σγέδιο της τουαλέτας της φτιάχνουν ένα αληθινό άριστο έργο. Κάθε φορέμα της Μάρλεν Νητήριχ νομίζει κανείς ότι βγήκε από τα χέρια ενός μεγάλου καλλιτέχνη των άτελει μόδας.»

—Αναγκάζομαι, μου είπε η Μάρλεν, και έξω από την πόλη από το «στούντιο» για λόγους διαφημιστικούς να φαίνομαι «μοιραία». Γι' αυτό τα φορέματά μου διαλέγονται προσεκτικά κι' έχουν ως μόνο σκοπό να με κάνουν μυστηριώδη κι' ανιμωτική. Κατά βάθος, ξέρετε πολύ καλά, ότι είμαι μια καλή νοικοκυρά που αγαπάει ύστερα από τη δουλειά της στο «στούντιο», την ησυχία του σπιτιού της.

Μά κι' η Τζόαν Νάιτ, η Τέλεμα Τούτ, η Κόνστανς Κομμουνγκς, η Πατρισία «Ελληνίς» η Γκράς Μούρ, η Άντριεν Άμες, η Τοβίν, η Ρώσελ Χούδσον, η Τζόαν Χόβαρντ, η Έλεν Τέλεθερς και η Άλις Φαϊν, είναι από τις «εντέτες» που λανθάρουν τη μόδα στο Νέο Κόσμο.

Κι' ο Άμερικανός δημοσιογράφος, κλείνοντας αυτή την ενδιαφέρουσα έρευνα του, προσθέτει ότι, αυτή η σταυροφορία των Παρισινών Οίκων Μόδας κατά των «άστέρων» δεν θα έχει κανένα αποτέλεσμα, γιατί η Άμερικανίδα σήμερα προτιμάει τον αντίγραφο της κινηματογραφικής τουαλέτας των «άστέρων», παρά να πηγαίνουν στο Παρίσι για να γίνουν κομψές.

ΑΝΤΡΕ ΜΩΣΕ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Οι φρόνιμοι έχουν τα μυστικά τους στην καρδιά, κι' οι άδητοι την καρδιά τους επάνω στα γέιλια!

Λόγος και λιθάρι φεύγουν και δεν πιάνονται.

Όποιος λαλεί χωρίς να σκέφτεται, τουφεκίζει χωρίς να σημάδεύει.

Πιο φτωχός κι' από τον σπάταλο είναι ο φιλάργυρος.

Η φιλοδοξία κυριεύει ευκολότερα τους μικρόμυαλους και τους μικρόψυχους, καθώς η φωτιά καίει ευκολότερα τις άχυροκαλύδες, παρά τα μαριμάρια μέγαρα.

Η τιμιότητα και το κέρδος δεν βρίσκονται μέσα στο ίδιο σακί.

Ο μόνος τρόπος να ζή κανείς μονιασμένος με τους γείτονές του, είναι να μην έχει κανένα γείτονα!

Πρόσεγε καλά τον άνθρωπο που ποτέ δεν κατουράει κι' ούτε ποτέ θυμώνει.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μια νεαρή μητέρα, η οποία μόλις είχε επιστρέψει στο Λονδίνο απ' τις Ίνδιες, προσέλαβε στην υπηρεσία της μία νέα νταντά για το μαρό της.

Την πρώτη κιόλας ημέρα όμως η νταντά μπήκε στο δωμάτιο της κυρίας της, κρατώντας το μαρό στην άγκαλιά της.

—Δέν ξέρω τί έπαθε ο μπέμπης, κυρία, της λέει. Από την στιγμή που τον πήρα στην άγκαλιά μου, όλο κλαίει. Τι να το κάνω;

«Η μητέρα μένει για λίγο σκεπτική. Ξαφνικά όμως το πρόσωπό της ακτινοβολεί από χαρά και λέει στη νταντά:

—Τώρα καταλαβαίνω τί τρέχει! Ξέρεις, Μαρία; Η προηγούμενη νταντά του στις Ίνδιες ήταν άραπια. Λοιπόν... το κομμάτι με την μογιότα των παπουτσιών είναι στο δεύτερο ράφι μες στην ντουλάπα της κουζίνας!...

Μεταξύ φίλων:

—Έισθε πολύ καλός, που μου δώσατε αυτή τη λίρα. Είμαι βέβαιος πως ποτέ μου δεν θα κατορθώσω να σάς... άντα... ποδώσω αυτήν την κλωσούνη...

—Αυτό έπρεπε να μου το πής πριν σου τη δώσω!...

—Μαμά, μαμά! Σήμερα είδα ένα σκύλο με τρία πόδια!

—Και δέν τον λυπήθηκες;

—Γιατί να τον λυπηθώ, αφού είχε ένα πόδι περισσότερο απ' τα δικά μου;...

Μεταξύ μοχηρών φιληνάδων:

Κλάρα.—Τι ψεύτρα που είναι η Σοφία;

—Δώρα.—Πώς το κατάλαβες; Μήπως σου είπε πως είσαι ώραια;

Κλάρα.—Όχι. Μου είπε πως είσαι άγγελος!...

Μπίλ.—Πώς είσαι έτσι, Τζίμ; Φαίνεσαι σαν να σηκώθηκες τώρα απ' το κρεβάτι.

Τζίμ.—Δέν έχεις άδικο. Τρεις βδομάδες είχα να βγώ έξω.

Μπίλ.—Τί είχες;

Τζίμ.—Ά, τίποτα. Με φιλοξενούσε... ο δειθυνητής των φυλακών!

Ο γιατρός.—Νοιώθετε κανένα ρίγος;

Ο γεροντοκόρη.—Μου φαίνεται ναι.

Ο γιατρός.—Μήπως γυμπούν τα δόντια σας; Ο γεροντοκόρη.—Όχι. Τάχω στο κομμένο!

Το μοντέρνο κορίτσι:

—Και τί θα κάνατε άν σάς φιλοῦσα;

—Θά φώναζα της μαμάς, αλλά η μαμά αυτήν την ώρα... έχει πείσει στα μαγαζιά!...

Ο καθηγητής της χημείας στους φοιτητές:

—Κύριοι, αυτό είναι ένα από τα πιο επικίνδυνα πειράματα. Άρκει να συμψή το παραμικρό λάθος, για να γίνω ο πειραματιζόμενος γίλια κομμάτια. Λοιπόν... Έγώ τώρα θά... πάω στο διπλανό δωμάτιο και ο βοηθός μου θά εκτελέσει το πείραμα!...

Στο σχολείο:

—Τώρα, παιδιά παρακαλώ να μου πητε τί θα πή απόλυτον σκότος.

Ένα μικρό παιδί σηκώνει το χέρι του.

—Έγώ ξέρω τί θα πή απόλυτον σκότος.

—Όραία! Πές μας το.

—Απόλυτον σκότος θά πή όταν ένας άραπής βρίσκεται μέσα σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο και κυνηγάει μία μαύρη γάτα!...

—Μπαμπά! Μπαμπά! Ξεφωνίζει ένα παιδάκι, μπαίνοντας μέσα στο γραφείο του πατέρα του. Είδα έναν άραπη τόσο μαύρον, όσο δέν φαντάζεσαι.

—Και πόσο μαύρος ήταν, παιδί μου; ρωτάει γελώντας ο πατέρας του.

—Σκέυο μπαμπά. Μ' ένα κάρθουνο, μπορούσε να του κάνει ένα... άσπρο σημάδι στο πρόσωπο!

Η μητέρα.—Τοτό, μπορεί να μου πής ποιό είναι εκείνο το σκουλήκι, το όποιο μου προμήθεψε αυτό το μεταζωτό φορέμα που φοράω;

Τοτός.—Αυτό το σκουλήκι, μαμά, είναι... ο μπαμπάς!

